לו א מיי' פ"ד מהל' י"ט הל' יח [שו"ע א"ח סי

ל) [עירובין סג: וש"נ],ל) [חוספ׳ פ"ב], ג) [שבת כ. וש"נן, ד) ושם נג:ן, כ. זע כן, ז) נעם לג.ן, ד) נשבת קלח:], ז) נאוכל בתרומה הביא כפרתו אוכל], ועי׳ בר״ם בהג״הו. (נ ה) [עי כל ט פטג ט], ה) [ועי תוס' ר"ה כט:ד"ה שמא ובסוכה מג. ד"ה ועבירנו ובמגילה ד: ד"ה רעבירנה | ע) [וע' חוס' חגיגה ד' כא.], י) [וע' חוס' שבת היא. ד"ה האי ותו"

גליון הש"ם

ובחים לד. ד"ה מקנחה],

גמ' נראה כמיקר. עיין יכמות דף מ"ו ע"ב תוס' ד"ה תקוני גברא:

מוסף רש"י

ויעבירנו ארבע אמות ברשות הרבים. הוא הדין דמני למימר ויוניא מרה"י לרה"ר, אלא שברוב מקומות וענינים אמרינן יש לחוש להעברה ד"ח וחין לחוש להולחה, כגון חם היה מונח בכרמלית חו בחרפף או בגינה דאיו כאו פקר פף מו כצים זמן כמן איסור הולאה דאורייתא ויש כאן איסור העברה ברה"ר, או הגביהו על מנת ליטלו ולא להוציאו ונמלך להוליאו פטור משום הולאה, אם לא עמד לפוש אכנה, מס כל עמד לפוס בינתים כדאמרינן במסכת שבת (סובה מג.). כהנים זריזין הם. שכולס היו בני תורה וחרדים ונזכרית (שבת כ.) בקיאים הם בכל, לכתיב בהן (דברים לג) יורו משפטיך ליעקב (שם קיד:) או: דכיון דנכנס לעצודה בידוע שלמדוהו הלכות קודש (ערובין קג.). אדם נראה כמיקר. ואין נראה כמתחו עלמו ווורח

מוסף תוספות

א. [ו]כיון דאיכא מחיצות א. נון כיון ואיכא מוזיבות: לא שכיח דמשתלי. רשנ״א. ב. לעשותו, כגון . במצות שופר ולולב וכז להטבילו לצורך יו"ט. תר"פ. שמחת ג. שנטמאו באב הטומאה לקיים מצוה ואינו זכור. לקיים כובות ואינו וכוד. לשנ״6. T. שנטמאו אין בטהרתן מצוה לאחר שיטמאו. הרח״ה, וע״ע נשיטה ד״ה ואס אימא. ה. בכלי דכהן דרוב אכילתו בתרומה. רשנ״ח. ו. וכדאמרינן בזבחים . פרק דם חטאת (צ"ד ב'). רשנ"ל, I. [ד]אין שרייה זו לנקות ולהסיר על ידי המים טנור טנון על יוי וובב ופעמים שמלכלך בכך. רשנ"א. ויותר מתלכלכים בגדים כשנכנסה בנהר תוס׳ זבחים לד. ד"ה מקנחה.

רבינו חננאל

אמר רבה אפילו מי שיש לו בור בחצרו, גזרינן שלא יטבילז לכליו בחצרו.

סביק יכיר בזובור, גודה שמא יטלם בחצר אחרת מי שאין לו בור בחצרו [ו]יעכירם ברה"ר, וגורינן נמי יו"ט להטביל הכלים אטו שבת. ומתמחינן ומי גורינן והתגן ושרון שמשיקין את המים. פירוש משקעין כלי אבן זה שיש בתוכו מים מתוקים שנטמאו, משקעין אותן במקוה הכלי כולו, ובלבד שלא יצופו (מן) [מי] המקוה על הכלי, אלא יהיה משוקע במלאו בכלי אבן לטהר אותן המים. אבל לא

ועבירנו ארבע אמות ברשות הרבים. ממקומו עד המקום: ומי שבא יעבירנו ארבע אמות ברשות הרבים. מימה אמאי לא קאמר שמא יוליאנו מרשות היחיד לרשות הרבים וי"ל שיש היכרא נפתח ובגפופי החלר» יו:

בזרה י"ם אמו שבת. ולה הוי גזרה לגזרה די"ט ושכת החת

סים: נגזוך השקה אמו המבלה. וקשה לפרוך נגזור משום שמא יעבירנו ארבע אמות ברשות הרבים להשיקן וי"ל דגבי הטבלת כלי לריך למגזר שמא יעבירנו לפי שלהוטב להטבילוג אבל בהשקת מיםד אין להוט כל כך להשיקן דאפשר במים אחרים וכן בסמוך בולד הטומאה לא פריך נגזור שמא יעבירנו לפי שאינו להוט כל כך להטבילו כיון דליכא אלא טומאה דרבנן:

מדלין בדלי ממא והוא מהור. מאליו תימה דבמתניתין

אמר אין מטבילין כלי על גבי מימיו לטהרו וי"ל דהתם מיירי שהוא מלא מים ויש בו הוכחה דלאטבולי קבעי ואסור להטביל כלי דמחזי כמתקן אבל הכא אין הכל יודעין שהדלי טמא וא"כ הרואה יהא סבור דלשאוב :הוא לריך

בלי שנממא כאב המומאה אין מטבילין אותו בולד הטומאה

ממבילין אותו ובו'. פירש רש"י דמיירי שנטמא מערב י"ט דאי בי"ט אפילו באב הטומאה מטבילין אותו והא דאמרינן לעיל מערב י"ט אין מטבילין אותו בי"ט מיירי שנטמא באב הטומאה וטעמא דאב הטומאה אין מטבילין אותו משום דטומאה דאורייתא היא דנראה כמתקן אבל בטומאה שנטמא במשקין אינו טמא כי אם מדרבנן ולא מחזי כמתקן ועוד פירש פירוש אחר דמיירי שנטמא בי"ט עלמו ובאב הטומאה ומ"מ אין מטבילין אותו בי"ט הואיל ולריך הערב שמש ואין מטבילין לצורך חול אבל בולד הטומאה אינו לריך הערב שמש ומטבילין אותו בי"ט והא דאמרינן נטמא ביום טוב מטבילין אותו בי"ט מיירי שנטמא בולד הטומחה ולא נהירא ליה לרש"י דאכתי מ"מ הרי ראוי להשתמש בו חולין שאינו לריך הערב שמש אלא תרומה והר"י פי' דניחא לפי המסקנא דאייריה בתרומה דשם לריך הערב שמש ואינו נראה להר"ר יצחק דאטו פסיקא ליה דכהנים לית להו חולין

ומיהו קשה היאך הוא מותר להטביל כלי שנטמא בולד הטומאה דאם רולה להשתמש בחולין ובמעשר א"ל טבילה ואי משום תרומה הא בעי הערב שמש וא"כ ללורך חול הוא מטביל ויש לומר דלפירוש אחר שפירש רש"י ניחא דבטבילה דרבנן כמו זו לא בעיא הערב שמש ש' כדתנן במסכת פרה (פי״ה משנה ה) כל הטעון ביחת מים מדברי חכמים לאחר ביאתו מותר בכולן:

בשרב

היבי משכחת לה בכהנים. וא"ת בישראל נמי משכחת לה דכל הפוסל תרומה מטמא משקין להיות תחלה וי"ל דמיירי בכלי שאינו ראוי להשתמש בתוכו מים כגון כלי מנוקב:

מערמת ומובלת בבגדיה. מימה היינו שרייה ושרייה אסורה מפני שהוא מכבס ומלבן דאמרי׳ שרייתו זו היא כבוסוו וי"ל דהואיל דהוי דרך טינוף שריי וחדע דהאיך אנו מנגבים ידינו במפה בשבת הא הוי שרייה ואסור מפני שהוא מכבס ומלבן אלא כיון דהוי דרך טינוף שרי הכא נמי נימא הכי י: בורה שמא ישהא. פי׳ עד י"ט שהוא פנוי ויבא לידי תקלה להשתמש בהן תרומה אבל אדם אין משהא עלמו מלטבול ועוד לא שייך למיחש לידי תקלה כל כך: הדר

ונמצא משהא אותם ביו"ט. תניא כוותיה דרב ביבי כו'. רבא אמר מפני שנראה כמתקן כלי. פירוש אתמול לא היה יכול להשתמש בו, עכשיו ביו"ט משתמש בו, נמצא כאילו היום תיקנו. ואקשינן אי הכי אדם נמי נראה כמתקן עצמו, שאתמול היה טמא ועכשו נטהר וניתקן. ו**שנינן** אדם נראה כמיקר, פירוש כיורד במים להצטנן בהן ולא להיתקן כר׳.

שמא יטלנו בידו ויעבירנו ארבע אמות ברשות הרבים א"ל אביי יש לו בור בחצירו מאי איכא למימר א"ל גזירה בור בחצרו אמו בור ברשות הרבים התינח שבת ביו"ם מאי איכא למימר גזרו יו"ם אפו שבת ומי גזרינן והא תנן ושוין שמשיקין את המים בכלי אבן למהרן אבל לא מטבילין ואי איתא נגזור השקה אטו הטבלה ותסברא אי אית ליה מים יפים הני למה לי למעבר להו השקה אלא דלית ליה וכיון דלית ליה מזהר זהיר בהו איתיביה מדלין בדלי ממא והוא מהור ואי איתא נגזור דלמא אתי לאמבוליה בעיניה שאני התם מתוך שלא הותרה לו אלא ע"י דליו זכור הוא איתיביה יכלי שנטמא מעיו"ם אין מטבילין אותו ביו"ט ביו"ט מטבילין אותו ביום מוב ואם איתא נגזור דיום מוב אמו דערב יום מוב מומאה ביום מוב מלתא דלא שכיחא היא יומלתא דלא שכיחא לא גזרו בה רבנן איתיביה יכלי שנממא באב המומאה אין מטבילין אותו ביום טוב יבולד הטומאה מטבילין אותו ביום טוב ואם איתא נגזור הא אטו הא ולד הטומאה היכי משכחת לה גבי כהנים ייכהנים זריזין הם ת"ש דאמר רב חייא בר אשי אמר רב ינדה שאין לה בגדים מערמת ומובלת בבגדיה ואם איתא נגזור דלמא אתי לאמבולי בעינייהו שאני התם מתוך שלא הותרה לה אלא על ידי מלבוש זכורה היא רב יוסף אמר גזרה משום סחימה אמר ליה אביי תינח כלים דבני סחיטה נינהו כלים דלאו בני םחיטה נינהו מאי איכא למימר א"ל גזרה הני אמו הני איתיביה כל הני תיובתא ושני ליה כדשנינן רב ביבי אמר הגזרה שמא ישהא תניא כוותיה דרב ביבי כלי שנממא מערב יום מוב אין ממבילין אותו ביום מוב גזרה שמא ישהא רבא

אמר מפני שנראה כמתקן כלי אי הכי

אדם נמי ייאדם פנראה כמיקר הא תינח

מים יפים מים רעים מאי איכא למימר אמר

רב נחמן בר יצחק פעמים שאדם בא

מ"ג"): ולד הטומחה היכי משכחת לה. מי הוא הצריך להטבילו אינו אלא כהן דהא ולד הטומאה ראשון וכלי שנטמא בו שני ומותר לחולין שאין שני עושה שלישי בחולין וא"ל להטבילו אלא לתרומה: זריזין הן. ולא אתו למשרי דאב הטומאה. אי נמי זריזין מלבא טומאה לכליהן והויא מלחא דלא שכיחא: שאין לה בגדים. טהורים להחליף וללבוש אחר טבילתה והיום י"ט ואינה יכולה להטביל את אלו שעליה: מערמת וטובלת. כשהיא לבושה וסלקא לה טבילה אף לכלים ולא מוכחא מלתא שהיא מתקנת דלטבילת עלמה נכנסה ואדם מותר לטבול כב"ה דנראה כמיקר כדלקמן: רב יוסף אמר. טעמא דמתני׳ דטבילת כלים בשבת וי"ט אסירא משום סחיטת בגדים שאף הן בכלל כלים: שמא ישהא. אי שרית ליה לאטבולינהו בי"ט משהי להו עד י"ט שהוא פנוי ואתי בהו בתוך כך לידי תקלה להשתמש בהן תרומה: רבא אמר. טעמא דמתני' מפני שנראה כמתקן כלי ודמיא לתקנת מלאכה וגזור עלה מדרבנן: סינח מים יפין. שדרך לרחוץ בהן:

גוריגן. ומי אחמור רבנן כולי האי בהך תקנתא דטבילת כלים

למגזר התירא אטו איסורא וגזרה לגזרה: ותסברא. דהא קושיא

טומאתו מלתא דלא שכיחא ולא גזרו

בה רבנן: מדלין. מים: בדלי טמא

והוא טהור. מאליו. והא לא דמי

למטביל כלי ע"ג מימיו דמתני' דאסור

דהתם כל עלמו לא בא אלא לטהר

בין מים בין כלי הלכך מוכחא מילתא

דטבילה וטעמא דטבילה אסורה משום

דנראה כמתקן כלי והאי מחזי אבל

הכא אין הכל יודעים שהדלי טמא

והרואה אומר לשאוב מים הללו היה

לריך: נגזור דלמא אתי לאטבוליה

בעיניה. בלה שחיבת מים: מחוך

שלה הומרה לו. טבילה זו אלא ע"י

דליו בשאיבתו שאין כן דרך שאר

טבילות: וכור הוא. שהטבילה

אסורה בי"ט: כלי שנטמא מערב

י"ט. ובאב הטומאה כדלקמן:

אין מטבילין אומו בי"ט. הואיל והיה

לו להמבילו מבעוד יום: בי"ע מעבילין אותו בי"ע. וישתמש בו

היום חולין שאין לריכין הערב שמש:

דלא שכיחא. שהרי הכל מטהרין

ברגל וכל שכן שוהירין מלהטמח:

כלי שנטמה בהב הטומהה. מערב

י"ט כדלעיל: אין מטבילין אומו

בי"ט. דכיון דטמא מן התורה הוה

ליה כמתקן: בולד הטומאה. אין

כאן תקון דמדאורייתא טהור מעליא

הוא שאין כלי טמא אלא באב

הטומאה כדתניא ס בהכל שוחטין (דף

כה.) אוכל ומשקה מטמאין מאויר

כלי חרם ואין כל הכלים מטמאין

מאויר כלי חרס משום דהוה ליה ולד

הטומאה שמה שבתוכו אין מיטמא

מחמת השרץ אלא מחמת אויר כלי.

יש מפרשים כלי שנטמא באב

הטומאה אפילו נטמא בי"ט אין

מטבילין אותו בי"ט וטעמא משום

דבעי הערב שמש דטומאה דאורייתא

לריכה הערב שמש הלכך הואיל ואינו

ראוי היום לתשמיש לא יטבילנו וקשיא

לי הרי ראוי להשתמש בו חולין שאין

הערב שמש אלא לתרומה וקדשים

כדתנן טבל ועלה אוכל במעשר העריב

שמשו אוכלי בקדשים (נגעים פרק יד

היא: מוהר זהיר בהו. שלא יטמאו וכיון דוהיר בהו הויא להו

בשרב

שכג סעי ז בהג"ה]: לז ב מיי שם הלי י לח ג ד מיי שם הלי י וופ"א מהל' מקואות : סעי׳ מון

הל׳ ז טוש״ע י״ד סי׳ קלח לט ה מיי׳ פ״ד מהל׳ יו״ט רבינו חננאל (המשך) מטבילין, שיצופו המים ויעלו למעלה מן הכלי, כדי שיהא הכלי ומימיו ויהיו

משוקעיז במים. אלא הכלי כולו צריך להיות משוקע הטמאים שבתוד הכלי הטמאים שבוגון הכלי משיקין עם מי המקוה. ואי גזרינן נגזור השקה אטו הטבלה, ונאמר הרואה שמשיקן יטביל. ודחינן טומאת המים היפין בזמן שאין לו זולתם מיזהר זהיר רהו ימינייייי שאין דר וודונם מיווו זהיר בהו, וטומאתם מלתא דלא שכיחא היא, ימלתא דלא שכיחא לא גזרו בה רבנן. ולמה בכלי אבן, משום דלא מקבלי טומאה, כדקיי"ל כלי גללים כלי אבנים כלי אדמה לא מקבלי טומאה, ופירשנוה בתחילת יומא. בדלי טמא. [כמו] וגם דלה ודלהז לנו. כלומר ממלאיז בו מים מן הבור והוא טהור מאליו, כלומר אמאי לא גזרינז דלמא אתי . שלא הותרה לו אלא ע״ מילוי. זכור הוא שאסור ווא ש. ולא וכן להטבילו ביינו לאטבוליה. שנוזייי שנטמא ביו"ט מטבילין אותו ביו״ט, ולא גזרינן דלמא אתי לאטבולי כלי שנטמא מעיו"ט. מאי שנטמא ביו״ט מזהר זהירי אינשי בכלים שלהן, יי וטומאת הכלים ביו״ט מלתא דלא שכיחא היא דהא זהירי בה, וכל מלתא דלא שכיחא לא גזרו בה רבנן. ומותבינן עליה כלי שנטמא באב הטומאה כו׳. ושנינן וולד הטומאה לא משכחת לה דצריך טבילה . לטהוריה שלא יטמא אלא גבי כהנים דאכלי תרומה. ושני עושה שלישי, והן זריזין ולא אתי לאטבולי כלים שנטמאו באב הטומאה, אבל וולד הטומאה אינו מטמא, דאין שני עושה שלישי בחוליז. ואי משתמשי בכלי שנגע בוולד הטומאה ל) שרי ליה דהא לא מטמא, כדקי״ל אין שני עושה שלישי בחולין. וכן גדה שאין לה בגדים ללבוש, מערמת ביו״ט וטובלת בבגדיה, ונמצאו בגדיה מיטהרין עמה. משנינן בה מתוך שלא היתרתה לה להטביל כליה אלא ע״י מלכוש זכורה היא. ולא אתיא לאטבולי בגדיה בפני עצמן. ורב יוסף אמר, מתני' גזירה משום רב ביבי אמר גזירה שמא ישהא. פירוש כל כלים ביו"ט שאין אני עושה

מלאכה נטבילם, עכשיו